

Vprašani za predhodno odločanje

1. Ali mora prevladati načelo takega hranjenja osebnih podatkov, ki ne dopušča identifikacije posameznikov, na katere se nanašajo, dlje, kakor je potrebno za namene, za katere so bili zbrani ali za katere so se nadalje obdelovali, kot to določa člen 6(e) Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995, ⁽¹⁾ ki je bila izvedena z zakonsko uredbo št. 196 z dne 30. junija 2003, kar torej nasprotuje sistemu javne dostopnosti, uvedenemu z registrom podjetij, ki ga določata Prva direktiva 68/151/ES Sveta z dne 9. marca 1968, ⁽²⁾ ter nacionalna zakonodaja v členu 2188 civilnega zakonika (Codice civile) in členu 8 zakona št. 580 z dne 29. decembra 1993, v skladu s katerim lahko katera koli oseba brez časovnih omejitev pridobi podatke o posameznikih, ki jih vsebuje register?
2. Ali torej člen 3 Prve direktive 68/151/ES Sveta z dne 9. marca 1968 omogoča, da ne glede na določbe o časovno neomejenem dostopu do podatkov iz registra družb za vse prejemnike podatki niso več „javni“ v tovrstnem dvojnem pomenu, temveč so dostopni le za omejen čas ali le določenim naslovnikom na podlagi presoje posameznega primera, ki jo opravi upravljavec podatkov?

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355).

⁽²⁾ Prva direktiva 68/151/EGS Sveta z dne 9. marca 1968 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v skladu z drugim odstavkom člena 58 Pogodbe, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL L 65, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 3).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je 7. avgusta 2015 vložilo Audiencia Provincial de Cantabria (Španija) – Liberbank, S.A./Rafael Piris del Campo

(Zadeva C-431/15)

(2015/C 354/24)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Audiencia Provincial de Cantabria – Sección 4

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Liberbank, S.A.

Tožena stranka: Rafael Piris del Campo

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je omejitev retroaktivnih učinkov ničnosti pogoja o minimalni obrestni meri, vključenega v potrošniško pogodbo, zaradi njegove nepoštenosti skladna z načelom nezavezujočnosti in členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS ⁽¹⁾ z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah?
2. Ali je ohranitev učinkov, ki jih ima pogoj o minimalni obrestni meri, vključen v potrošniško pogodbo, ki je bil zaradi nepoštenosti razglašen za ničnega, skladna s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah?

3. Ali je omejitev retroaktivnih učinkov ničnosti pogoja o minimalni obrestni meri, vključenega v potrošniško pogodbo, zaradi njegove nepoštenosti, ker naj bi obstajala nevarnost resnih težav za gospodarski javni red in dobro vero, skladna s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah?
4. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali je ob vložitvi posamične tožbe zaradi ničnosti nepoštenega pogoja, vključenega v potrošniško pogodbo, to, da se domneva nevarnost resnih težav za gospodarski javni red, skladno s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah ali pa je treba to nevarnost presoditi in ugotoviti ob upoštevanju konkretnih ekonomskih podatkov, na podlagi katerih se sklepa o makroekonomskem vplivu podelitve retroaktivnih učinkov ničnosti nepoštenega pogoja?
5. Ali je ob vložitvi posamične tožbe zaradi ničnosti nepoštenega pogoja, vključenega v potrošniško pogodbo, to, da se nevarnost resnih težav za gospodarski javni red presodi tako, da se upošteva gospodarske učinke, ki bi jih imela morebitna vložitev posamičnih tožb s strani velikega števila potrošnikov, skladno s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 [o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah]? Ali pa je, nasprotno, treba nevarnosti presoditi ob upoštevanju gospodarskega vpliva konkretne posamične tožbe, ki jo vložijo potrošnik, na gospodarstvo?
6. Če je odgovor na tretje vprašanje pritrdilen, ali je to, da se za ugotovitev dobre vere abstraktno presodi ravnanje katerega koli prodajalca ali ponudnika, skladno s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah?
7. Ali pa je, nasprotno, treba v skladu z razlago člena 6 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah dobro vero presoditi in ugotoviti v vsakem konkretnem primeru ob upoštevanju konkretnega ravnanja prodajalca ali ponudnika pri sklepanju pogodbe in vključitvi nepoštenega pogoja vanjo?

⁽¹⁾ UL L 95, str. 29.

Tožba, vložena 6. avgusta 2015 – Evropska komisija/Italijanska republika

(Zadeva C-433/15)

(2015/C 354/25)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopniki: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, agenti)

Tožena stranka: Italijanska republika

Predlog tožeče stranke

Evropska komisija Sodišču predlaga, naj:

- a) ugotovi, da italijanska vlada s tem, da ni zagotovila, da bi bila dodatna dajatev za proizvodnjo v Italiji, ki presega stopnjo nacionalne kvote, od prvega obdobja dejanske naložitve dodatne dajatve v Italiji (1995/1996) in do zadnjega obdobja v katerem je v Italiji prišlo do presežne proizvodnje (2008/2009), dejansko zaračunana posameznim proizvajalcem, ki so prispevali k kakršnemu koli presežku proizvodnje, ter potem, ko jim je bil sporočen znesek, ki ga morajo plačati, pravočasno plačan s strani kupca ali proizvajalca, v primeru neposredne prodaje, oziroma, če ni bil plačan v rokih, ki so bili določeni, vpisan v odločbo o odmeri in eventualno prisilno izterjan od kupcev ali prodajalcev, ni izpolnila obveznosti iz upoštevanih določb prava Unije, ki se uporabljajo za zadevna davčna leta, in sicer členov 1 in 2 Uredbe (ES) št. 3950/92 ⁽¹⁾; člena 4 Uredbe (ES) št. 1788/2003 ⁽²⁾; členov 79, 80 in 83 Uredbe (ES) št. 1234/2007 ⁽³⁾; ter, kar zadeva izvedbene določbe Komisije, člena 7 Uredbe (ES) št. 536/1993 ⁽⁴⁾; člena 11(1) in (2) Uredbe (ES) št. 1392/2001 ⁽⁵⁾ in, nazadnje, členov 15 in 17 Uredbe (ES) št. 595/2004 ⁽⁶⁾;